

[Erhard Jakobsen.]

et område, hvor man kan slippe nemt igenem. Det er den ene ting, Den anden ting er, at man ikke kommer uden om, at når hash fik så stærk en udbredelse en overgang i dette land, så var det, fordi mange, mange mennesker, der har meget at skulle have sagt, og hvis bedømmelse, der lægges vægt på, tog alt for let på dette. Der var sågar læger, der dengang udtalte, at det såmænd ikke gjorde så meget, og der var mange, der sådan gensidigt opfordrede hinanden til dog at prøve en gang, det kunne være ganske morsomt osv.

Jeg tror, det er vigtigt, at der fra al offentlig myndighed lægges hårdt pres på, at dette er noget skrækkeligt noget, det er noget, man skal gøre alt, hvad man kan for at undgå. Der betragter jeg også dette som et lille hul, hvor man sådan siger: nå ja, men det er nok alligevel ikke så slemt. Det beklager jeg, men naturligvis er lovforslaget et fremskridt, og derfor stemmer vi ja ved tredje behandling.

Erlendsson (FP):

Når jeg har ønsket at fremkalde denne debat her ved tredje behandling, hvilket jo er noget usædvanligt, så er det netop for at man i folketingets forhandlinger skal kunne se, at der ikke er ment noget slemt ved at skabe dette hul i lovgivningen, som man nu går ind for.

Man betragter stadig væk hash som et farligt stof, og det kan ikke tages til indtægt for hashliberale kredse. Jeg er meget ked af, at justitsministeren ikke er til stede. Måske er der et andet medlem af regeringen, der vil svare for ham, når jeg spørger, om ministeren vil bekræfte, at hans syn på hash som farligt for folkesundheden er uændret.

Den fg. justitsminister (Jørgen Peder Hansen):

I anledning af de bemærkninger, der er faldet her ved tredjebehandlingen af dette lovforslag, vil jeg gerne sige, at der jo ikke er tale om, at der er sket nogen liberalisering for så vidt angår hash og cannabis. Der er uforandret strafferamme for disse stoffers vedkommende.

Når hr. Erlendsson videre spørger mig, om der er taget hensyn til de andre nordiske lande netop i denne sammenhæng, så kan

jeg sige, at der jo er — det fremgår simpelt hen af slutresultatet, som vi skal tage stilling til her — sket en tilnærmelse til de andre nordiske lande.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Ministeren besvarede ikke mit sidste spørgsmål. Jeg ved ikke, om jeg skal gentage det: vil ministeren bekræfte, at hans syn på hash som farligt for folkesundheden er uændret?

Den fg. justitsminister (Jørgen Peder Hansen):

Mit syn på hash er uforandret.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget
vedtoges med 137 stemmer mod 4; 9 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af konkursloven, tvangsakkordloven m. v. (Betalingsstandsning m. v.).

(Lovforslag nr. 199. Fremsat 10/4 75. Første behandling 6/5 75. Betænkning 6/6 75. Anden behandling 10/6 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Gudme (RV):

Vi har mellem anden og tredje behandling haft forslaget til fornyet behandling i retsudvalget. Årsagen hertil var den, at der var et enkelt synspunkt, det havde været ønskeligt at få med i betænkningen, som smuttede ud, da vi skulle skrive betænkning med lidt hastværk i sidste uge, og det er det, vi gerne vil have resumeret nu. Der har nemlig i udvalget været enighed om, at offentlige myndigheder, såsom skatte- og toldmyndigheder, ikke bør stille sig hindrende i vejen for en frivillig ordning, som de øvrige kreditorer vil medvirke til.

Vi har i udvalget drøftet, om det er tilfældet i dag. Selv om vi ikke i de gneorelle ret-

[Gudme.]

ningslinjer, man har for toldvæsenets og for skattevæsenets virksomhed, har kunnet finde noget holdepunkt for, at disse offentlige myndigheder i al almindelighed stiller sig strengere end private kreditorer, så har dog alligevel praktikere i udvalget kunnet anføre eksempler på, at man her og dér havde en mere kritisk holdning end de private kreditorer, der blev stillet over for en betalingsstandsning.

Derfor vil jeg gerne bede om, at disse bemærkninger bliver opfattet som et tillæg til betænkningen. Jeg vil derfor henstille til den fg. justitsminister, at han, når loven er stadfæstet og kundgjort, lader meddelelse gå videre til de respektive ressortministerier, under hvilke disse offentlige myndigheder sorterer, skatte- og toldvæsen osv., om, at vi nu har fået denne ændrede lovbestemmelse, og at man som generel hovedlinje bør sørge for, at offentlige myndigheder ikke stiller sig i vejen for en frivillig ordning, som private kreditorer vil medvirke til.

Glistrup (FP):

Der er også et andet punkt, som på grund af travlheden med trykkeriet for at få afsluttet tingene ikke er kommet med i det materiale, som vil være offentligheden tilgængeligt, og som jeg derfor, på samme måde som hr. Gudme gjorde det med sit spørgsmål, gerne ad denne vej vil have ind i de officielle forhandlinger.

Det vedrører det spørgsmål, som enhver advokat fra tid til anden kommer ud for, nemlig at en mand på et eller andet tidspunkt har været med til at indgive en konkursbegæring. Så har skifteretten begyndt en konkursbehandling, og så er der gået en skrækkelig bunke år, hvor boet har indviklet sig i retssager, der er tabt osv., og så får manden pludselig efter 3-4 års forløb en regning på, at han som konkursrekvirent vedrørende trikotagehandler Pedersens bo bedes indbetale kr. 50.000, som er påløbet i omkostninger. Det er ret ubehageligt for en sådan mand, der har indgivet en inkassosag på 400 kr. engang 4 år tidligere og for længst har glemt den.

Derfor stillede fremskridtspartiet ved anden behandling et ændringsforslag til lovforslaget, det var ændringsforslag nr. 6, men det gik på den måde, som det jo undertiden

hænder for fremskridtsforslag, at tingets flertal stemte det ned, således at det ikke blev vedtaget. Derfor kan der være god grund for det praktiske retsliv nu til at tro, at den trafik skam er en vældig god trafik, som man virkelig skal til nu yderligere at udbygge, så man får flere eksempler af den art.

Udvalget har mellem anden og tredje behandling indhentet en udtalelse fra justitsministeriet, der den 10. juni 1975 har tilsendt udvalget et notat om dette spørgsmål, og notatet konkluderer:

„Efter bestemmelsen i § 97“ — det er altså i konkursloven — „sammenholdt med forslagets § 50 b vil behandlingen af et konkursbo således ikke fortsætte for den konkursbegærende kreditors eller andre kreditors regning, uden at de har mulighed for at tage stilling til, om behandlingen skal standses.“

Så må man håbe, at de pågældende vil finde frem til dette sted i Folketingstidende, hvor mit nuværende indlæg bliver refereret, når de engang får den regning i fremtiden. Nu har vi i hvert tilfælde gjort, hvad vi fra fremskridtspartiets side har kunnet gøre for at forebygge den slags tilfælde fremover.

(Kort bemærkning).

Gudme (RV):

Jeg synes ikke, at hr. Glistrups bemærkninger om dette punkt skal stå uimodsagt som det, der er resultatet af forhandlingerne.

Dette eksempel med, at man 3-4 år efter får en regning på 50.000 kr., er den frieste frie fantasi, og jeg synes virkelig, det kunne være interessant, om hr. Glistrup kunne dokumentere bare ét eksempel, der lignede denne situation. Jeg tror ikke, den forekommer, og jeg tror heller ikke, den vil kunne forekomme efter de nugældende regler.

Det, der står i det notat, som hr. Glistrup lige citerede, er, at vi i realiteten har den samme retstilstand som den, fremskridtspartiet tilsigtede at nå med sit ændringsforslag, idet denne retstilstand er garanteret gennem konkurslovens § 97.

Jeg har meget respekt for fornuftige ændringer, men hvis man ved et ændringsforslag bare vil opnå at få nøjagtig den samme retstilstand, som man har i dag, så betragter jeg ændringsforslaget som overflødigt.

(Kort bemærkning).**Glistrup (FP):**

Jeg kan for hr. Gudme dokumentere et endnu mere rædselvækkende tilfælde, nemlig et tilfælde, hvor den pågældende konkursrekvirent var gået fallit, og hvor jeg som hans sagfører, fordi min inkassofuld-mægtig 4 år før havde indgivet begæring i 1968, kom til af mine personlige midler at udskrive en check på 20.000 kr. Det var altså, fordi jeg var sagfører for konkursrekvirenten og konkursrekvirenten ikke kunne dække det ind. Der er altså sådanne tilfælde, og jeg har hørt om adskillige andre tilsvarende tilfælde.

Den fg. justitsminister (Jørgen Peder Hansen):

Udvalgets formand kom med en henstilling til mig om, at der bliver udvist mådehold ved tvangsinddrivelse over for økonomisk vanskeligt stillede skyldnere. Jeg vil gerne bekræfte her fra talerstolen, at jeg har noteret mig denne henstilling. Henstillingen vil også blive noteret ovre i justitsministeriet, og der vil blive draget omsorg for, at henstillingen vil blive overgivet til de respektive myndigheder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 121 stemmer mod 24; 4 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af importen af større personbiler [af Sigsgaard og Steen Folke].

(Andre selvst. forslag nr. XXXVIII. Fremsat 2/4 75. Første behandling 6/5 75. Betænkning 3/6 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Kaj Hansen (DKP):

Der står i betænkningen, at jeg vil rede-

gøre for mit partis stilling her ved anden og sidste behandling, og det sker hermed.

Vi finder, at der er indbygget nogle rigtige intentioner i det forslag, der er stillet af VS, hvis man ser på det på den måde, at formålet skulle være at begrænse importen af store personbiler, idet dette kan medføre en valutamæssig besparelse, en benzinbesparelse, og det kan også betyde noget med hensyn til et bedre miljø. Men vi finder ikke, at lovforslaget har fået sådan nogen særlig god udformning, og derfor havde vi i og for sig gerne set, at dette forslag var blevet ændret. Vi var indstillet på, at vi måske kunne have fundet frem til et forslag, der gik på en betydelig højere beskatning af de store og de dyre personbiler. Men da VS ikke har ønsket forslaget viderebehandlet, hvad jeg kun kan beklage, skal jeg hermed meddele, at vi vil undlade at stemme.

Ordføreren for forslagsstillerne (Sigsgaard) (VS):

Mens offentligheden efter min opfattelse er fuldt tilstrækkeligt informeret om de problemer, som Tom Bogs har med at finde anden beskæftigelse, så kan man jo ikke på samme måde sige, at offentligheden er særligt informeret om det forslag om begrænsning af importen af større personbiler, som her er til sidste behandling, idet kun et par af dagbladene har ofret ord på det. Det er den samme presse, der, hvis den rammes af strejke, bestandig klager voldsomt over, at nu går det ud over ytringsfriheden, og fortæller om, hvor alsidig den er. Denne ytringsfrihed består i bladejernes ret til at udspy det stof, som de kan tjene mest på. Derimod eksisterer der ingen fri adgang til at blive informeret f. eks. om fremsatte lovforslag, det viser denne sag.

Der er dog af enkelte glade kolporteret en usandhed i sagen, nemlig at kun 3.000 biler berøres af forslaget, det er ikke rigtigt. Masser af vores biler er unødvendigt store. Der er ikke under sagens behandling fremført ét eneste ordentligt argument for de store biler, som en del af os kører rundt i. Der er naturligvis argumenter, der er også fremført argumenter, men der er ikke fremført ordentlige argumenter.

De fremførte argumenter kan placeres i to hovedgrupper. Først er der de liberalistiske argumenter. De går ud på, at folk jo da selv